

žitou sumu a an se žalobce nenabídl, že by místo předmětu v žalobě žádaného přijal určitou peněžní částku. Ale pak bylo věcí žalovaného, by namítal a prokázal, že jest ocenění nízké a že v pravdě nejde o spor bagatelní. Již v t. zv. »odpovědích« ministerstva spravedlnosti k § 448 čřs. jest uvedeno, že cena předmětu sporu, jenž nezáleží v peněžitě částce, má býti přijata podle udání žalobce v žalobě, pokud žalovaný neprovede důkaz, že předmět sporu má vyšší cenu. Na témže stanovisku stojí i praxe nejvyššího soudu, jak jde na jevo z rozhodnutí dříve citovaných. Pokud jde o věcnou příslušnost dovolaného soudu a nejde o případ § 60 j. n., nemá ovšem žalovaný vliv na ocenění předmětu rozepře žalobcem, ale pokud jde o způsob řízení může se žalobce brániti proti nízkému ocenění žalobcovu, jež by mělo za následek řízení bagatelní. Neprávem si tedy žalovaný stěžuje, že by takovým způsobem mohli vlastníci domu z nevraživosti nájemníkům bagatelní řízení vnučovati a jejich existenci ohrožovati. Je zcela nerozhodné, že první soud zapsal žalobu do rejstříku pro pravidelné spory, že provedl řádné procesní řízení a že s tím byly i žalobkyně srozuměny. Opravné soudy rozhodují, zkoumajíce otázku, zda je opravný prostředek přípustný, samostatně o tom, nastaly-li předpoklady pro zvláštní předpisy o věcech nepatrných (rozhodnutí čís. 34 sb. n. s.) a strany nemohou se dohodnouti ani výslovně ani mlčky na jiném způsobu řízení, než jest civilním řádem soudním předepsáno, protože jde o předpisy donucovací. Protože tedy jde o věc nepatrnou, jest podle § 517 poslední odstavec čřs. proti usnesení odvolacího soudu rekurs vyloučen a musil býti podle § 526 druhý odstavec c. ř. s. odmítnut.

### Čís. 10563.

**Proti soudnímu výroku v otázce, zda pro urážlivé výroky má či nemá straně nebo jejímu zástupci býti uložen pořádkový trest, nemá ten, kdo byl urážlivým výrokem napaden, opravného prostředku.**

(Rozh. ze dne 26. února 1931, R I 117/31).

Soud první stolice uložil právnímu zástupci strany pořádkový trest podle §§ 86 a 220 c. ř. s. pro urážlivé výroky o druhé straně. Rekursní soud k rekursu právního zástupce napadené usnesení zrušil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs druhé strany.

### Důvody:

Podle §§ 86 a 199 c. ř. s. ponecháno jest úvaze soudu, zda má straně neb advokátovi býti uložen pořádkový trest. Toto soudu vyhražené právo jest nezávislé na návrhu stran. Z toho vyplývá, že právo k rekursu přísluší jen tomu, komu byl pořádkový trest uložen, nikoliv však i uraženému odpůrci, zástupci, zmocněnci, svědkovi nebo znalci (§ 86 c. ř. s.), pokud se týče i soudci (§ 199 c. ř. s.), jimž vyhražuje

zákon právo trestního stíhání a kteří tudíž nejsou dotčeni tím, že pořádkový trest uložen nebyl (srovnej rozh. býv. nejv. s. vídeňského uveřejněné v úř. sb. pod čís. 1119).

#### Čís. 10564.

Není účelem důkazu výsledkem stran poskytnouti jim možnost, by při něm uváděly nové skutečnosti na podporu nároku neb obrany.

Toho, kdo podepsal přijatou směnku na přední straně bez bližšího označení, jest podle čl. 81 a 83 směnečného řádu pokládati za spoluakceptanta.

Jednatel společnosti, jenž s ní spolu akceptoval směnku, jest podle čl. 83 směnečného řádu zodpovědným věřiteli společnosti, na jehož újmu ztenčil úkojný fond společnosti, vybrav si ze společenského jmění hodnoty, na něž neměl nároku.

(Rozh. ze dne 26. února 1931, Rv I 55/30).

Žalující firma domáhala se na žalovaném Karlu S-ovi zaplacení 55.000 Kč, ježto žalovaný podepsal směnky, na nichž byla uvedena jako trasát firma S. a spol., společnost s r. o. Nárok svůj opírala žalobkyně jednak o směnečný závazek, jednak o čl. 83 směn. řádu. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Důvody: Jest správným tvrzení žalovaného, že na směnkách jest uvedena firma Bratří S., společnost s o. r. jako trasát a při druhém podpisu Karel S. není žádný dodatek. Poněvadž však žalovaný obě směnky podepsal vlastnoručně, nejen jako jednatel firmy Bratří S., nýbrž i sám osobně, stal se takto osobně vedle firmy Bratří S. spolupříjatelem směnky podle čl. 81 směn. ř. a proto ho postihuje směnečný závazek z obou směnek proti žalující firmě a jest z těchto směnek vystavených dne 23. února 1922 a 27. března 1922 směnečně zavázán. Jak nesporně směnka vystavená dne 23. února 1922 na 25.000 Kč byla splatná dne 22. srpna 1922, směnka vystavená dne 27. března 1922 na 30.000 Kč byla splatná dne 31. srpna 1922. Obě směnky byly včas protestovány. Podle čl. 77 směnečného řádu promlčuje se směnečný nárok ve třech letech ode dne splatnosti směnek. Končila tedy tříletá promlčecí lhůta u první směnky dnem 22. srpna 1925, u druhé směnky dne 31. srpna 1925. Jsou tudíž oba směnečné nároky opírající se o tyto dvě směnky promlčeny, poněvadž směnečné žaloby, jak nesporně, nebyly podány. Promlčením směnečných nároků zanikl i směnečný solidární závazek obou spoluakceptantů, žalovaného Karla S-a a Bohumila S-a a nemůže proto žalobkyně žalobní nárok opírat o tyto promlčené směnky jako nárok směnečný. Žalobkyně však dále tvrdí, že podle ustanovení čl. 83 směnečného řádu přísluší jí proti žalovanému i proti Bohumilu S-ovi nárok z bezdůvodného obohacení a že kromě toho přísluší jí i nárok z důvodu náhrady škody podle předpisů občanského zákona, poněvadž její škoda k 1. lednu 1928 činí 80.847 Kč, jichž nezaplacením byl její majetek zmenšen. Poněvadž, jak již odůvodněno, žalovaný podepsal směnky jako spolu-